

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. Ch.**
státní příslušností Alžírská demokratická a lidová republika
pobytem v ČR: K. 1705/138, P. 3

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019 č.j. CPR-6135-2/ČJ-2018-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) změněno na základě odvolání žalobce rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 1. 2018 č.j. KRPA-43025-122/ČJ-2015-000022 a to tak, že „část výroku znějící: ‚...§ 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a ...‘ se vypouští; část věty výroku znějící: ‚...stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 4 (čtyři) roky.‘ se mění takto a zní: ‚...stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok.‘. Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. napadené rozhodnutí potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 4 roky s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo také konstatováno, že na účastníka řízení se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.
3. Žalobce v žalobě namítal porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tvrdil, že žalovaný předně se nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce, naprosto špatným způsobem je právně posoudil, neodstranil zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí. Nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce je rozhodnutí zcela jednoznačně nezákonné právě vzhledem k chybnému posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je přesvědčen, že nelze za daných okolností od uložení správního vyhoštění upustit a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Navrhl žalobu zamítnout.
5. Na jednání dne 9. 5. 2019 byli účastníci řádně předvoláni, žalovaný se písemně omluvil z tohoto jednání, žalobce se nedostavil, aniž by svou neúčast omluvil.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 2. 2. 2015 č.j. KRPA-43025/ČJ-2015-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 9. 4. 2015 č.j. KRPA-43025/ČJ-2015-000022, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 4. 2015 sp. zn. 14 T 1/2015 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2015 sp. zn. 6 To 250/2015, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 12. 2015 č. ZS28331, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 1. 2016 č.j. KRPA-43025-58/ČJ-2015-000022, odvolání žalobce ze dne 19. 1. 2016 a doplnění odvolání ze dne 4. 2. 2016, rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016 č.j. CPR-5450-3/ČJ-2016-930310-V242, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 7. 2016 č.j. KRPA-43025-89/ČJ-2015-000022, odvolání žalobce ze dne 12. 7. 2016 a doplnění odvolání ze dne 22. 7. 2016, rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016 č.j. CPR-19073-3/ČJ-2016-930310-V242, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 3. 2017 č.j. KRPA-43025-108/ČJ-2015-000022, odvolání žalobce ze dne 10. 3. 2017 a doplnění odvolání ze dne 24. 3. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017 č.j. CPR-10185-3/ČJ-2017-930310-V242, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 5. 2017 č. ZS45645, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 1. 2018 č.j. KRPA-43025-122/ČJ-2015-000022, odvolání žalobce ze dne 1. 2. 2018 a doplnění odvolání ze dne 12. 2. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019 č.j. CPR-6135-2/ČJ-2018-930310-V242.

Prvoinstanční rozhodnutí o správním vyhoštění vychází ze skutečnosti, že cizinec během svého pobytu narušil závažným způsobem veřejný pořádek, když byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 14 T 1/2015 ze dne 28. 4. 2015, který po zamítnutí odvolání nabyl právní moci dne 5. 8. 2015, shledán vinným ze spáchání přečinu nebezpečného pronásledování podle ust. § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 3 roků a k propadnutí věci. Zároveň předmětné rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval v období od 22. 1. 2015 do 2. 2. 2015 na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení, vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce a uzavřel, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost. Protiprávní jednání cizince bylo prokázáno nade vší pochybnost, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ust. § 3 správního řádu. Žalovaný tedy souhlasil s prvoinstančním správním orgánem, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Současně pak žalovaný neshledal skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ust. § 119a odst. 2 téhož zákona.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k této velmi obecné námitce uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto zjištěného skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, soud se touto námitkou blíže nezabýval.
12. Co se týče námitky, že uložení správního vyhoštění je nadbytečné a neúčelné, neboť žalobci byl dne 28. 4. 2015 vydán rozsudek, kterým mu byl stanoven trest vyhoštění na 3 roky, soud odkazuje na s. 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný k obdobné odvolací

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

námítce uvedl, že uložení správního vyhoštění není rozhodnutím o vině a trestu pro naplnění skutkové podstaty trestného činu; řízení o správním vyhoštění vedené podle zákona o pobytu cizinců nemá povahu řízení trestního podle vnitrostátního práva ani ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a doplňuje, že ani dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění, pročez správní orgány nepochybily uložením správního vyhoštění žalobci.

13. Pokud jde o otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, touto otázkou se zabýval správní orgán prvního stupně na s. 7-8 svého rozhodnutí ze dne 30. 1. 2018, v němž mimo jiné uvedl, že dopad správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života není vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce nepřiměřený; sám žalobce uvedl, že na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie ani s občanem České republiky ani se o takovou osobu nemusí starat; vyživovací povinnost má vůči svému synovi A. V. Podle vyjádření paní V. bylo manželství ukončeno v roce 2015 rozvodem, tento svoji povinnost neplní a od srpna 2014 na výchovu nepřispívá, přestože mu tato povinnost byla uložena soudem. Rovněž se na území České republiky zdržují osoby, které by byly v příbuzenském vztahu nebo v bližším osobním vztahu k žalobci, konkrétně o syna A. V., přičemž žalobce dle matky není biologickým otcem dítěte. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce v České republice nepracuje; pracovní povolení, živnostenské oprávnění je podmíněno platným oprávněním k pobytu; je zřejmé, že žalobce nedisponuje platným oprávněním k pobytu a nemůže tedy ani legálně vykonávat jakoukoliv pracovní činnost jak v zaměstnaneckém poměru, ani jako osoba samostatně výdělečně činná. Ze šetření ze strany opatrovníka A. V. je zřejmé, že žalobce nejeví o nezletilého syna zájem, neplatí na něj výživné a od září 2015 není s rodinou v kontaktu; ze spisového materiálu nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Do protokolu o vyjádření žalobce uvedl, že v případě správního vyhoštění dobrovolně vycestuje do Alžírsko, kde bydlí rodiče a sourozenci; s rodinou v Alžírsku je pravidelně v kontaktu telefonicky nebo přes Skype. Městský soud v Praze hodnocení správního orgánu prvního stupně považuje za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje; není pak pochybením žalovaného, že nerozvíjel tyto dostačující úvahy správního orgánu prvního stupně a pouze na ně na s. 8 napadeného rozhodnutí odkázal, zvláště když žalobce v průběhu odvolacího řízení (a ostatně ani v žalobě) nevznášel žádnou konkrétní námitku relevantně zpochybňující argumentaci správního orgánu prvního stupně. Zájem žalobce o nezletilého A. V., jehož zjevně není biologickým otcem, je minimální a žalobce na něj neplatí výživné. Rodinu má pak žalobce v Alžírsku. Z uvedených důvodů a s ohledem na intenzitu žalobcova protiprávního jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

soud uzavřel, že dopad správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života není nepřiměřený.

14. Žalobcem odkazovaná judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014) pak není pro danou věc přílehlavá, neboť předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla ze strany žalovaného rušena pro nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce
15. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. května 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.